

Da Claus låste sig ind i sin lejlighed, var det for sent at gå i seng, men for tidligt at stå op, så han satte sig på kanten af sengen og kiggede på Cille, der var vendt hjem. Hun var stadig smuk som få, men hun skyldte ham en god forklaring, og den skulle han ha' det sekund, hun vågnede.

Claus rejste sig og gik ud i det lille køkken for at lave en kop kaffe. Hvis han skulle holde sig vågen i det måske vigtigste døgn i sit liv, krævede det en af de ekstra stærke.

Mens kaffen var ved at løbe ned i kanden, hørte han en kvindekrop kæmpe mod en dyne om at rejse sig fra sengen. Cille måtte have vundet den kamp for et øjeblik senere stod hun i døråbningen ud til køkkenet, kun iført et par trusser, der lige så godt kunne have ladet være med at være der.

Claus forgudede hende. Hun var kraftedeme lækker, syntes han og fræk, så, at hun stod stort set splitter foran ham, gik direkte i kaffebønnen på ham. Han måtte kæmpe mod liderligheden for han havde en høne at plukke med hende, inden han kunne gøre noget som helst andet.

Kaffen var løbet igennem, så han skænkede en kop og rakte den til Cille.

“Værsgod smukke”

Hun smilede til ham og tog et sip.

“Pas på du ikke spilder. Den er varm.”

Han tog en dyb indånding og gjorde sig klar til for første gang at sætte skabet på plads.

“Hvor var du i nat?!” Claus prøvede at sige det så hårdt som muligt. Han var spændt på, hvad hun ville finde på.

“Clausss... Jeg... jeg... jeg mødtesss med Patrick”

Efter lidt tilløb fløj sætningen ud af hende, som var det, det mest naturlige i verden.

Claus var selv overrumlet af hendes ærlighed, men lettet over, at han tilsyneladende kunne stole på hende.

“Men hvorfor Cille?”

Hendes tunger slikkede hende om munden, inden de røg ned i koppen igen.

“Undssssskyld, jeg ved godt, det kunne sssse forkert ud. Men...”

Hun slog blikket ned og tøvede mere end han var vant til. Enten var hun ved at finde på en undskyldning eller også var det sværere for hende end det plejede at være.

“Jeg så jer Cille. Jeg så jer tale sammen. Midt i nat. Du ved, hvor meget jeg hader ham.”

Hun kiggede ham direkte i øjnene og holdt blikket som om hun ikke havde det mindste at skjule.

“Det enesssste jeg vil er at få dig og Patrick genforenet. Jeg vil ha jer begge ud af det her. Jeg ved godt, det ssssså forkert ud. Det må du undsssssskyld.”

Claus skænkede en kop til sig selv og sippede til den. Den var stadig for varm til ham, så han fjernede hurtigt læberne og tænkte: “Av” men hjernen blev hurtigt fyldt af tanker om hvad det mon var Cille var ude i.

Hun var dumpet ind i hans liv for at redde ham, men nu ville hun pludselig også redde hans ærkefjende nummer et, og som var hun en tankelæser fortsatte Cille.

“Jeg ved godt, du ssser ham ssssom din ærkefjende nummer et. Men Clausss for fanden. Han er din bror. Hussssk hvordan han lærte dig at sssspille fodbold. Hussssk de gange, du lånte hanssss dvder. Eller når I sssstjal i Brugssssen ssssammen.”

Claus satte sig på gulvet med sin varme kaffe. Cille tog plads ved siden af ham. Øjeblikket efter var hende lange røde hår på hans skulder. Hun var dejlig varm. Hvis han kendte hende ret, så ville hun om et øjeblik lægge sin hånd på Claus pik og gøre noget af det, hun var bedst til.

Men Claus nægtede at lade sig forføre. Det her kunne hun ikke knalde sig ud af. Det var det samme mønster hver gang. Hver gang hun ville fjerne fokus fra noget, dyrkede hun sex med ham.

Og de havde i grunden dyrket en hel del sex, tænkte Claus. Gad vide, hvad hun vil skjule.

Længere nåede han ikke, inden en hånd ganske rigtigt ramte hans lille kaffebønne, der langsomt men sikkert voksede sig større.

“Nej nej nej,” tænkte Claus og prøvede at kæmpe imod. Det var en svær kamp. Det var princippet, der kæmpede mod liderligheden. Nu havde han jo besluttet at gå hårdt til hende, men på den anden side ville der vel heller ikke ske noget, hvis de knaldede én gang mere.

Den ene gang fra eller til.

Alt det kørte rundt i hovedet på Claus, mens Cille masserede hans pik som var den to kaffekopper, der sad fast i hinanden.

“Så skidt da,” sagde Claus højt og tænkte, at de vel kunne tage alvorssnakken bagefter, og så hoppede han ombord i kropsbuffetten lige midt på køkkengulvet, indtil hans mælkeskummer skummede det bedste den havde lært.

Da de bagefter lå side om side på gulvet, havde han nær glemt, hvordan han havde haft det inden. Cilles krop havde tendens til at slette hans hukommelse, men ikke i dag.

Så da de begge var anstændigt påklædt igen, fortsatte han, hvor de havde sluppet.

“Cille, jeg har truffet et valg, som du skal vide... Jeg har tænkt mig at stoppe...”

“Sssstoppe hvad, Claussss?”

“Stoppe med kaffen og coken, Cille.”

Hun så mere forfærdet ud end han havde regnet med.

“Hvornår ssskal du det?”

“I dag. Jeg har tænkt mig om et øjeblik at køre kaffevognen hen til Patrick og tømme lageret lige i hovedet på ham og sige tak for nu. Jeg vil ha’ et andet liv, og det er gået op for mig, at der ikke er andre end mig til at sørge for det.”

Cille stirrede på ham, som om han var sindssyg.

“Var det ikke det, du ville ha mig til. Er du ikke glad?”

Hun så alt andet end glad ud.

“Men Claussss, det ssskal ikke være endnu. Jeg er ssslet ikke klar til at overtage.... jeg mener... jeg er ssslet ikke... Patrick er ssslet ikke klar til at...”

Han havde aldrig set hende tøve så meget. Det var en anden og mere usikker Cille end han nogensinde havde oplevet.

“Hvad er der med dig, Cille-mus? Er du ikke glad... hvorfor er du så underlig?”

Hun kom over mod ham igen og begyndte at tage den hættetrøje af, hun lige havde taget på.

“Jeg kan altså ikke igen. Hvorfor vil du altid knalde, når vi står i sådan nogen situationer her. Det er sgu mærkeligt.”

Hun droppede sit ærinde og rettede sit tøj på plads i stedet.

“Jeg kan godt forstå, at det kan komme som et chok for dig, men jeg havde en oplevelse i nat.

Kaffen talte til mig. Jeg er nødt til at tage mit eget liv i mine egne hænder. Jeg vil skide gerne have dig med Cille. Men...”

De øjne han altid havde beundret kiggede på ham, som om han lige havde spoleret et eller andet for dem. Hun var slet ikke til at kende.

“...men jeg er ikke klar til at blive forsonet med Patrick. Han har ødelagt mit liv. Jeg må tage sagen i egen hånd. Jeg håber, du vil med mig, men jeg er nødt til at gøre det her selv. Du bestemmer selv, hvad du gør, men jeg smutter nu.”

Claus kunne næsten ikke genkende sig selv og sit eget drive. Han var en helt anden mand end den han var i går.

“Claussss, jeg...”

Mere nåede han ikke at høre inden døren smækkede. Så hvis Cille var ved at indrømme noget over for ham, fandt han ikke ud af det, for nu var Claus målrettet på vej mod at gøre en ende på at leve alle mulige andres liv.

Nu skulle han i gang med at leve sit eget.